

GUVERNAREA LUI DUMNEZEU

Epistola întâi a lui Petru

Guvernarea lui Dumnezeu față de casa Sa

(Epistola a doua lui Petru prezintă Guvernarea lui Dumnezeu față de lume)

de HAMILTON SMITH

TABLĂ DE MATERII

1.INTRODUCERE (Cap.1:1-13)

1.1.STRĂINI PE PĂMÂNT

1.2.LOCUIȚA NOASTRĂ DIN CERURI

1.3.PĂZIȚI PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU

1.4.ÎNTRISTAȚI PRIN ÎNCERCĂRI

1.5.SUSȚINUȚI DE HRISTOS

1.6.PRIMIND MÂNTUIREA SUFLETELOR

1.7.AȘTEPTÂND MÂNTUIREA FINALĂ ÎN GLORIE

2.PURTAREA POTRIVITĂ ÎN RELAȚIILE CREȘTINE (Cap.1:14-2:17)

2.1.VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN CALITATE DE COPII AI LUI DUMNEZEU

2.2.VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN CALITATE DE RĂSCUMPĂRAȚI

2.3. VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN CALITATE DE FRAȚI

2.4. VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN RELAȚIE CU CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

2.5. VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN CALITATE DE PIETRE VII

2.6. VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN CALITATE DE SEMINȚIE ALEASĂ

2.7. VIAȚA NOASTRĂ PRACTICĂ ÎN CALITATE DE STRĂINI ȘI CĂLĂTORI

3.PURTAREA POTRIVITĂ A CREȘTINULUI ÎN CELELALTE RELAȚII (Cap.2:18-3:7)

3.1.SERVITORII

3.2.SOȚII

4.Simțăminte potrivite în CERCUL CREȘTIN (Cap.3:8,9)

5.GUVERNAREA MORALĂ A LUI DUMNEZEU (Cap.3.10-13)

6.SUFERINȚA PENTRU DREPTATE (Cap.3:14-4:7)

7.Manifestări potrivite în CERCUL CREȘTIN (Cap.4:8-11)

8.SUFERINȚA PENTRU NUMELE LUI HRISTOS (Cap.4:12-19)

9.Relatii potrivite în CERCUL CREȘTIN (Cap.5:1-7)

10.SUFERINȚA DIN PRICINA ÎMPOTRIVIRII DIAVOLULUI (v.8-14)

Epistola întâi a lui Petru – Guvernarea lui Dumnezeu față de casa Sa

Epistola întâi a lui Petru este adresată creștinilor aleși din națiunea iudaică. Ea dezvoltă patru subiecte principale:

În primul rând, stabilește adevărata poziție a acestor credincioși în Domnul Isus și ceea ce le aparține în El, în contrast cu starea lor anterioară ca iudei.

În al doilea rând, ne învață cu privire la conduita potrivită celor care se găsesc în această nouă poziție creștină.

În al treilea rând, ea arată că dacă harul lui Dumnezeu ne-a așezat într-o poziție de binecuvântare, rămânem totuși sub guvernarea lui Dumnezeu în ceea ce privește purtarea noastră în lume. În această primă epistolă, guvernarea lui Dumnezeu este prezentată mai mult în relație cu credinciosul; în a doua epistolă, este privită în relație cu lumea.

În al patrulea rând, ne încurajează în vederea suferințelor pe care le vom întâmpina în trecerea prin lume. În capitolul 1, suferințele rezultă din încercările permise de Dumnezeu pentru a pune la încercare credința noastră (v.6,7); în capitolul 2, este vorba de suferințe datorate dorinței de a păstra o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu (v.19); în capitolul 3, găsim suferințele pentru dreptate (v.14); în capitolul 4 – suferințele pentru Numele lui Hristos (v.12-14); în capitolul 5, suferințele sunt provocate de împotrivirea diavolului (v.8-10).

1.Introducere: Poziția și partea credinciosului – (cap.1:1-13)

Primele treisprezece versete constituie introducerea; ele prezintă poziția și partea celui care, în timpul călătoriei sale în această lume, crede în Domnul Isus. Această poziție formează baza tuturor îndemnurilor practice care urmează. În această importantă introducere, credincioșii sunt priviți ca străini pe pământ (v.1,2), având o locuință în ceruri (v.3,4). În timp ce străbat această lume, ei sunt păziți prin puterea lui Dumnezeu (v.5), încercați prin întristări (v.6,7), susținuți de Hristos, Obiectul credinței și al sentimentelor lor (v.8). Ei au primit mântuirea sufletelor lor (v.9) și așteaptă mântuirea finală în glorie la descoperirea lui Isus Hristos.

Meditarea la aceste versete de introducere va fi de mare folos pentru sufletele noastre, făcându-ne să înțelegem din nou adevărata noastră poziție în această lume și binecuvântarea care ne aparține ca și credincioși în Domnul Isus.

1.1.Străini pe pământ

Versetul 1. Primul verset ne arată cui adresa apostolul epistola sa. El scria „către locuitorii temporari din împrăștiere”, care erau risipiți în provincia Asiei Mici. Apostolul le scrie deci creștinilor dintre evrei care fuseseră „împrăștiați” printre națiuni. La acești iudei făceau aluzie fariseii când, vorbind despre Domnul, au întreat: „Se va duce la cei împrăștiați printre greci?” (Ioan 7:35).

Faptul că apostolul se adresează vechiului popor al lui Dumnezeu ca fiind împrăștiat sau „risipit” este dovada că națiunea eșuase întrutotul, și că pe moment totul este în dezordine pe pământ. În fiecare poziție în care l-a pus Dumnezeu, omul a eșuat și a pierdut tot ce fusese încredințat responsabilității sale. Grădina Edenului, ieșită perfectă din mâinile lui Dumnezeu, a fost încredințată lui Adam pentru ca să o cultive și să o păzească. El a eșuat și a fost alungat din grădină; și fiul său Cain a fost alungat dinaintea feței lui Dumnezeu, condamnat să fie rătăcitor și *fugar* pe pământ (Geneza 4:12-14). Apoi, lumea cea nouă i-a fost încredințată lui Noe. El a dat greș și urmașii lui au fost împărțiți și *împrăștiați* „pe fața întregului pământ” (Geneza 11:9). Țara Canaanului a fost dată lui Israel, poporul a dat greș întrutotul și a fost, la rândul său, împrăștiat printre națiuni, precum vestise Dumnezeu (Deut. 28:64). Biserica, în administrarea sa, a fost încredințată responsabilității oamenilor; din nou omul a falimentat și, din punct de vedere exterior, biserica este divizată și împrăștiată. Totuși, deși noi am eșuat, Dumnezeu, în bunătatea Sa, poate să aducă pe unii pe terenul original al bisericii, dar și acolo există faliment, diviziune și ruină.

Să avem deci grijă să nu uităm că, dacă în această lume suntem *străini* prin chemarea lui Dumnezeu, suntem *împrăștiați* din cauza falimentului nostru.

Versetul 2. Al doilea verset ne duce direct la binecuvântările care rezultă din harul suveran al lui Dumnezeu prin care suntem aleși; și acolo nu există faliment. Iată ceea ce

face ca aceste versete de introducere să fie atât de prețioase. Începând cu alegerea în eternitatea trecută, suntem conduși către gloria unei eternități încă viitoare. Harul care și-a avut începutul pe pământ se termină sus în glorie.

În ciuda amplei falimentului nostru, Dumnezeu are întotdeauna oameni pe care i-a ales. Alegerea nu este nici națională, nici colectivă; ea este personală și individuală. Avem în acest verset o descriere minunată a ceea ce este fiecare credincios în mod individual. Ca atare, am fost aleși din eternitate după precunoașterea lui Dumnezeu Tatăl.

Ni se spune apoi pentru ce am fost aleși. Suntem aleși spre ascultarea lui Isus și spre stropirea cu sângele Lui. Prin sfințirea Duhului, Dumnezeu ne-a pus deoparte pentru aceste două lucruri. Suntem aleși pentru a da expresie vieții Sale și pentru a rămâne sub eficacitatea morții Sale.

Sfințirea Duhului este o lucrare efectivă a Duhului Sfânt în noi, prin care suntem născuți din Duhul și prin care primim o viață nouă și o natură nouă. Aceasta produce o schimbare totală a tendințelor noastre, fapt care se traduce printr-o dorință de a asculta. Apostolul Pavel a putut astfel să zică chiar înainte de a avea cunoștința de eficacitatea sângelui: „Ce trebuie să fac, Doamne?”. Ascultarea de Hristos nu este doar faptul că ne plasăm sub un nou regulament și ascultăm de Hristos, ci că suntem puși deoparte pentru a asculta *cum a ascultat El*. Avem o natură nouă căreia îi place să facă voia lui Dumnezeu, precum Hristos care putea să zică: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8:29).

Sfințirea despre care se vorbește aici nu este sfințirea practică a credinciosului, care este tratată în alte pasaje și care este în mod necesar relativă sau gradată, ci este cea sfințire mult mai profundă, care este absolută. Este vorba de cea „lucrare efectivă a harului divin care separă la început pe cineva de lume și pentru Dumnezeu, fie el iudeu sau păgân” (W. Kelly). Ordinea în care este prezentat adevărul arată clar că nu poate fi vorba de sfințirea practică. Sfințirea practică urmează după îndreptățirea prin sânge, în timp ce sfințirea, în acest pasaj, precede menționarea sângelui.

Mai mult, cei aleși sunt puși deoparte prin Duhul pentru a fi așezați sub stropirea cu sângele lui Isus Hristos. Prin credința în Hristos, credinciosul se pune sub protecția sângelui scump care curățește de orice păcat și care îl așază înaintea lui Dumnezeu într-o pace deplină. Lucrarea Duhului lui Dumnezeu într-un păcătos are ca scop să dea naștere în el vieții lui Hristos și să îl aducă sub eficacitatea morții lui Hristos, care îndepărtează tot ce este contrar lui Dumnezeu. Dacă s-ar fi avut în vedere în primul rând nevoia noastră, s-ar fi menționat prima dată sângele, deoarece numai prin el ne putem apropia de Dumnezeu. Dar Scriptura prezintă mai întâi marele scop pe care Dumnezeu îl are înaintea Lui când Duhul Său începe să lucreze în sufletul nostru, adică să reproducă viața de ascultare a lui Hristos.

Acest verset ne învață că am fost puși în legătură cu fiecare dintre Persoanele Dumnezeirii. Am fost aleși după precunoașterea lui Dumnezeu Tatăl; am fost sfințiți prin lucrarea Duhului în noi; aceste două lucruri, alegerea Tatălui și lucrarea Duhului, au ca scop ca noi să ascultăm cum a ascultat Hristos și să fim plasați sub stropirea sângelui Său.

1.2.Locuința noastră din ceruri

Versetele 3,4. Primele două versete îl prezintă pe credincios ca străin pe pământ, despărțit de lume potrivit alegerii Tatălui, prin lucrarea Duhului și prin lucrarea lui Isus Hristos. Acum aflăm că locuința credinciosului este în ceruri. Speranța iudeului era pământescă și, pentru moment, moartea lui Hristos a pus capăt acestei speranțe. Poporul L-a răstignit pe Mesia al său și a pierdut astfel binecuvântarea sa pământescă. Dar, potrivit marii îndurări a lui Dumnezeu, acești credincioși fuseseră născuți din nou pentru o speranță

vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți. Toată speranța credinciosului se întemeiază pe Hristos înviat. Speranța noastră este sigură și tare pentru că El este viu. Această moștenire cerească, în contrast cu cea pământească, este nestrăcioasă, neîntinată și nu se poate veșteji; de asemenea, ea este păstrată în ceruri pentru credincios.

1.3. Păziți prin puterea lui Dumnezeu

Versetul 5. Nu numai că moștenirea cerească este păstrată pentru noi, ci, în timpul călătoriei noastre, suntem păziți de toate pericolele inerente trecerii noastre prin această lume. Puterea lui Dumnezeu ne păzește, dar această putere lucrează „prin credință”. Puterea lui Dumnezeu susține credința alor Săi care sunt astfel păziți pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă. Prin credință așteptăm eliberarea finală care ne va introduce în bucuria moștenirii cerești.

1.4. Întristați prin încercări

Versetele 6,7. A fi păziți prin puterea lui Dumnezeu de pericolele de pe cale nu înseamnă că nu întâlnim nici o încercare. Perspectiva moștenirii cerești ne bucură mult, deși acum suntem întristați prin diferite ispite. Ele au rolul să încerce credința noastră. În ochii omului, aurul este foarte prețios; pentru Dumnezeu, credința alor Săi este mult mai prețioasă decât aurul. Dacă oamenii încearcă aurul prin foc pentru a-l curăți de zgură, cu atât mai mult Dumnezeu va trece prin focul încercărilor credința celor ai Săi, pentru a-i arăta realitatea, pentru a o curăți și a o întări.

Prin aceste încercări, suntem „întristați”. Dumnezeu nu așteaptă de la ai Săi să fie impasibili înaintea încercărilor și indiferenți față de întristări; ci, aflați în nevoi și în dureri, El vrea să ne facă să ne încredem în El. Pentru mângâierea noastră, ne sunt amintite trei adevăruri sigure în legătură cu aceste încercări.

Aflăm, mai întâi, că încercările noastre sunt „pentru puțin”. Dacă plăcerile păcătosului sunt doar „trecătoare”, întristările sfinților sunt și ele „pentru puțin” (conform Evrei 11:25).

În al doilea rând, ni se amintește că există o necesitate a acestor întristări, pentru că ele sunt „pentru puțin ... *dacă trebuie*”. Tatăl nu-i face pe copiii Săi să verse nici o lacrimă inutilă. Acest „*dacă trebuie*” este pentru încercarea credinței noastre. Nu suntem încercați pentru a se vedea dacă avem sau nu credință, ci mai degrabă pentru a pune în lumină valoarea credinței pe care o avem. Aurul nu se pune în foc pentru a se dovedi că este aur, ci pentru a scoate în evidență calitățile prețioase ale lui. La fel, Dumnezeu ne pune la încercare credința prin diferite ispite pentru a-i arăta calitățile prețioase.

Credința care se bazează pe Dumnezeu în încercare conduce la *supunere* față de ceea ce îngăduie Dumnezeu; credința în Dumnezeu face sufletul capabil de a aștepta cu răbdare (Iacov 1:3). Credința în Dumnezeu permite credinciosului să se opună cu *tărie* atacurilor dușmanului (1 Petru 5:9). Sufletul poate să aibă o credință adevărată, dar când intervine încercarea, aceste calități binecuvântate ale credinței – supunerea, răbdarea, fermitatea, încrederea și dependența de Dumnezeu – sunt puse în evidență.

În al treilea rând, aflăm că aceste întristări vor găsi un răspuns binecuvântat în ziua gloriei viitoare. Arătarea acestor calități în ziua încercării va fi găsită spre laudă, glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos. Suntem înclinați să considerăm drept timp pierdut o perioadă de încercare dureroasă care ne împiedică să avem o parte activă în slujba

Domnului. Dumnezeu zice: «Nu, ci încercarea va fi „găsită spre laudă” la descoperirea lui Isus Hristos».

1.5.Susținuți de Hristos

Versetul 8. Oricare ar fi încercările prin care putem trece pe pământ, Hristos este Obiectul afecțiunilor noastre și Cel în care ne putem încrede. Deși nu Îl vedem, ne putem bucura în El cu o bucurie care este o anticipare a gloriei viitoare. Astfel, în mijlocul încercărilor, avem în Hristos un ajutor infailibil.

1.6.Primind mântuirea sufletelor

Versetul 9. Așteptăm moștenirea; așteptăm mântuirea finală gata de a fi descoperită; așteptăm onoarea, lauda și gloria, la descoperirea lui Isus Hristos, însă nu așteptăm mântuirea sufletului nostru. Prin credința în Hristos, Cel pe care nu Îl vedem încă, am primit deja această mântuire.

1.7.Așteptând mântuirea finală în glorie

Versetele 10-13. Apostolul vorbește acum de această mântuire în toată mărimea ei. El indică cele trei etape prin care va fi arătată. În aceste versete vorbește de mântuire în plinătatea ei, adică despre deplina eliberare a sufletului și a trupului de toate consecințele păcatului. Această mântuire ne este oferită nouă, unor păcătoși nedemni, apostolul numind-o pe bună dreptate „har” în versetele 10 și 13. Acest har, această mântuire, a fost mai întâi vestită de profeții care, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, au prezis respingerea lui Mesia de către iudei și binecuvântarea care va ajunge la națiuni: patimile lui Hristos și gloriile de după acestea.

De la Cincizecime înapoi, această mântuire nu a mai fost anunțată doar în mod profetic; ci ea a fost proclamată de cei care vestesc Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer. În final, harul unei mântuiri depline ne va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos, o mântuire care ne va scoate din toate încercările și suferințele noastre și ne va introduce în glorie cu Hristos. Această glorie viitoare a fost vestită în *vechime* de profeți; ea este predicată *astăzi* prin Duhul Sfânt; și își va avea împlinirea deplină în ziua gloriei încă *viitoare*.

În vederea acestei glorie viitoare, trebuie să ne încingem „coapsele minții noastre”, să fim cumpătați și să nădăjduim deplin în harul care ne introduce în glorie. A încinge coapsele minții sugerează că fiecare creștin trebuie să vegheze ca mintea lui să nu se preocupe fără control cu lucrurile pământești; el trebuie să se gândească la lucrurile de sus. Creștinul trebuie în egală măsură să fie cumpătat în judecata sa cu privire la tot ce se petrece în lume, nelăsându-se înșelat de eforturile oamenilor de a întemeia un mileniu fără Hristos. Orice se întâmplă în această lume, creștinul este chemat să privească în sus și să nădăjduiască deplin în harul care ne va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos. În partea introductivă a acestei epistole, avem deci o frumoasă prezentare a ceea ce constituie partea credinciosului, începând cu alegerea lui Dumnezeu din eternitate și conducând la gloria încă viitoare. Alegerea suverană a lui Dumnezeu este în vederea gloriei. Nici un eșec al nostru nu poate face să eșueze hotărârea lui Dumnezeu. Între alegere și glorie sunt

încercările de pe cale; dar Dumnezeu îi păzește pe cei pe care i-a ales, iar pe cei pe care îi păzește, îi introduce în glorie.

2.Purtarea potrivită în relațiile creștine (Cap. 1:14 – 2:17).

După ce ne-a arătat, în versetele introductive, poziția și partea credinciosului, prezente și viitoare, apostolul ne îndeamnă să ne purtăm în felul care decurge din această poziție și care este potrivit cu diferitele relații în care se găsește creștinul. Credincioșii sunt priviți sub șapte aspecte:

Mai întâi, ca și copii în relație cu Tatăl (1:14-17).

În al doilea rând ca răscumpărați în relație cu lucrarea lui Hristos (1:18-21).

În treilea rând, ca frați în relație unii cu ceilalți (1:22-2:1).

În al patrulea rând, ca și copii nou-născuți în relație cu Cuvântul (2:2,3).

În al cincilea rând, ca pietre vii în relație cu Hristos aflat în glorie (2:4-8).

În al șaselea rând, ca o seminție aleasă în relație cu Dumnezeu (2:9,10).

În al șaptelea rând, ca străini și călători față de lume (2:11-17).

2.1.Viața noastră practică în calitate de copii

Versetele 14-17. Prima caracteristică a copilului în relație cu Tatăl este ascultarea. Această ascultare, cum am văzut, este cea care a fost arătată în toată perfecțiunea ei în Isus Hristos. Umblarea Lui pe pământ a reprezentat o ascultare continuă de Tatăl. El putea zice: „Cum M-a învățat Tatăl, așa spun aceste lucruri”; și: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8:28, 29). Când nu-L cunoșteam pe Dumnezeu, făceam voia noastră proprie, satisfăcându-ne poftele nelegiuite. Acum, ca și copii, suntem îndemnați la sfințenie, altfel zis la despărțirea de rău. Apostolul citează legea, care insistă și ea asupra sfințeniei (Lev.11:44). Caracterul dispensației se poate schimba, nu însă și natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt în mod absolut: aceasta era adevărat sub lege și rămâne adevărat sub har. De aceea cei care sunt în relație cu Dumnezeu, fie sub lege, fie sub har, trebuie să fie sfinți.

Dacă, noi ca și credincioși, eșuăm în ceea ce privește sfințenia, chiar relația în care suntem cu Dumnezeu ne va pune sub disciplina sfântă a Tatălui. Pentru că suntem fii, Tatăl ne va pedepsi și ne va disciplina ca pe niște fii, ca să fim făcuți părtași sfințeniei Lui. Această guvernare dreaptă a Tatălui va fi exercitată potrivit faptelor noastre și fără a căuta la fața omului.

Să ne purtăm deci cu o teamă sfântă în timpul pribegiei noastre aici, jos. Astfel, viața noastră practică trebuie să fie conform sfințeniei Celui care ne-a chemat și pe care, la rândul nostru, Îl chemăm ca Tată, să fie caracterizată de ascultare, sfințenie și teamă sfântă. Îl chemăm pe Tatăl pentru protecția, călăuzirea și binecuvântarea noastră? Să veghem atunci să nu punem piedici rugăciunilor noastre și să nu atragem disciplina asupra noastră, prin voia proprie sau prin lipsa de sfințenie.

2.2. Viața noastră practică în calitate de răscumpărați

Versetele 18-21. Atunci când nu eram născuți din nou, ne găseam departe de Dumnezeu, ducând aceeași viață deșartă ca și generațiile decăzute care ne-au precedat. Am fost răscumpărați din această stare; iar valoarea pe care o avem pentru Dumnezeu, ca și

oroarea pe care El o are pentru această stare decăzută, au fost puse în evidență prin prețul imens al răscumpărării noastre. Nu am fost răscumpești cu lucruri pieritoare ca argintul sau aurul, ci „cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată”. Mielul a fost cunoscut de Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii dar a fost arătat la sfârșitul timpurilor pentru credincioși, pentru ca prin El să putem fi aduși la Dumnezeu și să umblăm înaintea Lui în credință și în speranță, știind că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos dintre morți și I-a dat glorie. *Credința* noastră este în Dumnezeu care poate învia morții; *speranța* noastră este într-un Dumnezeu care poate da glorie. Ca răscumpești, trebuie să fim caracterizați de credința și speranța în Dumnezeu.

2.3. Viața noastră practică în calitate de frați

Versetul 22. În relația cu Tatăl, suntem copii; în relația cu lucrarea lui Hristos suntem răscumpești; în relația noastră unii cu alții, suntem frați. Ca frați, suntem îndemnați să ne iubim „cu căldură unii pe alții, din inimă curată”. Inima este „curată” când sufletul, prin ascultarea de adevăr, este curățit de orice rău și de toate motivele egoiste care ar împiedica revărsarea dragostei.

Versetele 23-25. Relația noastră de frați nu își are temeiul în nașterea noastră naturală, ca în cazul israeliților, ci într-o naștere spirituală, pentru că am fost *născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu*. Prin această naștere din nou, am primit o natură nouă, a cărei esență este chiar dragostea, astfel încât în ciuda numeroaselor diferențe de condiție socială sau de caracter, suntem capabili să ne iubim unii pe ceilalți. Viața și relațiile care decurg din această naștere din nou sunt la fel de permanente precum Cuvântul lui Dumnezeu prin care sufletul este născut din nou. Cuvântul lui Dumnezeu este „viu” și „rămâne pentru totdeauna”; de aceea cel care este născut din nou intră într-o viață și în relații pe care moartea nu le poate atinge și cărora timpul nu le poate pune capăt. Omul natural este, cu siguranță, ca iarba care se usucă, iar gloria lui, ca florile care cad foarte repede, chiar înainte ca planta să se ofilească.

Capitolul 2:1. Fiind deci născuți din nou prin Cuvânt și având astfel o natură nouă cu dorințe noi, având adevărul prin care ne putem curăți sufletul, apostolul ne pune în gardă împotriva câtorva dintre manifestările rele ale firii vechi; acestea ar fi o piedică în calea dragostei unora față de ceilalți, ca și în calea creșterii noastre spirituale. Trebuie să respingem răutatea care hrănește gânduri rele față de alții, viclenia care încearcă să ascundă ceea ce suntem, fățarnicia care pretinde că suntem ceea ce nu suntem, și invidia care îndeamnă la a-i vorbi de rău pe cei pe care suntem geloși. Viclenia și fățarnicia însoțesc întotdeauna răutatea. Cel care vorbește cu răutate despre fratele său va căuta poate să-și ascundă răutatea pretextând că o face spre binele fratelui său – aceasta este viclenie; el va susține de asemenea că nu are în inimă decât dragoste pentru fratele său – aceasta este fățarnicie. Cuvintele răutăcioase ascund invidia, care este adevăratul motiv al vorbirii de rău. Înțeleptul zice pe drept cuvânt: „Furia este crudă și mânia este cumplită; dar cine poate rezista înaintea geloziei?” (Prov.27:4).

2.4. Viața noastră practică în relație cu Cuvântul lui Dumnezeu

Versetele 2,3. În legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu, suntem îndemnați să păstrăm întotdeauna tendința noului născut care dorește mult laptele prin care crește și de care se bucură. Cuvântul, care este sămânța vieții, este în același timp ceea ce dă Dumnezeu pentru întreținerea vieții. Orice dorință adevărată pentru Cuvânt rezultă din faptul că am gustat că Domnul este bun. Cu cât ne bucurăm mai mult de părtășia cu Domnul, cu atât mai mult

dorim să ne așezăm la picioarele Sale și să ascultăm Cuvântul Său. A-L căuta pe Hristos pe fiecare pagină a Scripturii va produce interes și dragoste pentru Cuvântul lui Dumnezeu și va face clare și simple chiar și pasajele dificile. Cineva a zis: „Biblia este o carte destinată chiar și copiilor... «De copil cunoști Sfintele Scrieri» (2 Timotei 3.15) care pot să dea înțelepciune cu privire la mântuire și să-l facă pe omul lui Dumnezeu deplin pregătit pentru orice lucrare bună. El Se descoperă copilașilor, pentru că înțelepții și cei inteligenți nu vor să-L asculte”.

Maria din Betania este un exemplu remarcabil al unui suflet care, după ce a gustat că Domnul este bun, a găsit fericirea în a sta la picioarele Sale și a asculta Cuvântul Său. Dacă am fi pătrunși mai în profunzime de bunătatea Domnului, am fi mereu atrași de Cuvânt, așa cum este atras de lapte un nou-născut; ne-am bucura de orice ocazie de a ne hrăni cu el și de a ne strânge pentru a-l citi. Și astfel sufletul nostru va crește spre mântuire. Vom fi puțin câte puțin eliberați de tot ce ne împiedică să creștem spiritual, până ce vom ajunge în sfârșit la mântuirea finală la venirea lui Hristos, când trupul smeririi noastre va fi făcut asemenea trupului gloriei Sale. A dori hrană este dovada sănătății noului-născut. Astfel, sănătatea spirituală se arată în dorința după hrana duhovnicească a Cuvântului; nu numai dorința de înțelegere a adevărului, ci dorința după Cuvânt ca fiind ceea ce hrănește sufletul prezentându-L pe Hristos, și făcându-L mai prețios pentru el.

2.5. Viața noastră practică în calitate de pietre vii

Până aici, apostolul a vorbit despre binecuvântări individuale, și despre umblarea care este potrivită cu aceste binecuvântări. El va trece acum la binecuvântările colective, și la mărturia practică și comună care trebuia să se vadă din partea credincioșilor ca întreg.

Versetul 4. În acest verset, credincioșii sunt priviți ca niște pietre vii în relație cu Hristos, „Piatra vie”; în această calitate, ei constituie o casă spirituală. Scriind credincioșilor dintre iudei, apostolul face în mod constant aluzie la lucrurile materiale cu care poporul Israel era în relație. El arată că ceea ce era material prefigura ceea ce este spiritual; și că dacă, din cauza ruinei lui Israel, ceea ce este material trecuse, realitatea spirituală a acestor lucruri rămânea. În primul capitol, aflăm că moștenirea pământească a lui Israel în țară fusese pierdută, dar că, în creștinism, credincioșii au o moștenire păstrată în ceruri. În al doilea capitol, ni se spune că în ciuda punerii deoparte a templului *material* de la Ierusalim, Dumnezeu are totuși o casă *spirituală* compusă din pietre vii, unde „jertfe spirituale” sunt aduse de „o preoție sfântă”.

Odinioară, Israel se deosebea de toate națiunile prin prezența casei lui Dumnezeu din mijlocul lor. Acolo locuia Dumnezeu. Din această casă, trebuia să se înalțe lauda către Dumnezeu, iar mărturia să se răspândească în lume. Această locuință era materială – „locuri sfinte făcute de mâini” (Evrei 9.24). Oamenii, știm aceasta, au stricat templul, transformând casa de rugăciune într-un loc de negoț și o peșteră de tâlhari. Casa pe care Isus o numea casa Tatălui Său a devenit casa Israelului decăzut și, de aceea, Dumnezeu a părăsit-o, lăsând-o pustie, ca să fie dărâmată de națiuni și să nu rămână piatră pe piatră (Matei 23:38; 24:2).

Cu toate acestea, răutatea și ruina omului nu puteau face să eșueze planul lui Dumnezeu. Hristos, pe pământ, a fost templul lui Dumnezeu, Cel în care locuia Dumnezeu, în care a fost glorificat Dumnezeu și prin care Dumnezeu în toată dragostea și sfințenia Lui a fost prezentat înaintea oamenilor (Ioan 2:18-21). Însă oamenii L-au respins pe Hristos! Oamenii nu pot suferi prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, chiar dacă El este acolo pentru a-i binecuvânta. La fel cum națiunea lui Israel pângărise templul din Ierusalim, tot

așa au distrus templul când a fost arătat în Hristos, ținându-L pe cruce. Dar, din nou, vedem că Dumnezeu nu renunță la planul Său de a locui în mijlocul oamenilor. Hristos, deși respins de oameni, este înălțat de Dumnezeu și, din locul înălțării Sale, este trimis Duhul Sfânt pentru a zidi o locuință pentru Dumnezeu, o casă spirituală compusă din toți credincioșii.

Alcătuirea acestei case spirituale i-a fost descoperită lui Petru de către Domnul, când zice: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge” (Matei 16:18). Hristos este Piatra vie, temelia acestei case spirituale. Ca Piatră vie, El este respins de oameni, dar este ales și scump înaintea lui Dumnezeu. Venind la Hristos, Piatra vie, credincioșii, ca pietre vii, sunt zidiți „o casă spirituală”. Este adevărat că Hristosul la care venim este Piatra vie respinsă de oameni, însă ne putem întreba câți au venit la Hristos înțelegând că este respins de oameni și batjocorit. Venind la El conștienți că este respins, ne vom despărți de lumea religioasă stricată care neagă în practică respingerea Sa. Ieșim la El, purtând ocară Lui.

Versetul 5. După ce L-a pus înaintea noastră pe Hristos în calitatea Sa de Piatră vie, apostolul vorbește acum de ceea ce îi distinge pe credincioșii considerați ca pietre în casa lui Dumnezeu. Ei sunt pietre „vii”, având parte de viața lui Hristos, Piatra vie, o viață pe care moartea nu o poate atinge. Ei sunt zidiți „o casă spirituală”, și știm din Evanghelia după Matei că Hristos este ziditorul. Nimic fals nu intră în ceea ce zidește El. Ziditorul este desăvârșit; lucrarea Lui este desăvârșită; pietrele sunt vii. În timpul perioadei creștine, clădirea crește, în mod independent de orice intervenție omenească.

Aflăm apoi că marele scop al lui Dumnezeu zidind o casă spirituală este să aibă o preoție sfântă, ca să aducă jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos. În contrast cu un ordin de preoție pământesc și carnal, credincioșii constituie „o preoție sfântă”. Nu numai că sunt preoți, ceea ce ar lăsa să se înțeleagă o închinare individuală; ci sunt o preoție, ceea ce implică o închinare colectivă.

Versetul 6. Apostolul citează profetia lui Isaia pentru a arăta că scopul lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca Hristos să fie temeiul oricărei binecuvântări pentru ai Săi. El este Piatra cap de unghi, care ține toată greutatea clădirii. Fiindcă această Piatră este aleasă și prețioasă lui Dumnezeu, putem fi siguri că nici unul dintre cei care cred în El nu va fi dat de rușine.

Versetele 7,8. Aceasta îl face pe apostol să îi pună față în față pe cei care cred în Piatra vie și pe cei care o resping. Pentru cei care cred ea este prețioasă; toată valoarea lui Hristos, toate binecuvântările al căror garant este El, sunt dobândite de credincios. Însă sunt și cei care sunt „neascultători” și care, din această cauză, îl resping și îl disprețuiesc pe Cel pe care Dumnezeu L-a înălțat ca și Cap de unghi! Pentru aceștia, El devine o piatră de poticnire și o stâncă de cădere. Oamenii s-au poticnit de Cuvântul Său. Nu au vrut să creadă adevărul; de aceea au fost rânduiți să sufere consecințele acestui lucru. Nu au fost rânduiți să păcătuiască sau să nu asculte, ci, fiind răzvrățiți și neascultători, necredința lor i-a rânduit să se poticnească de starea umilă a lui Hristos.

2.6. Viața noastră practică în calitate de seminție aleasă

Versetele 9,10. Dacă Israel ar fi ascultat de glasul lui Dumnezeu și ar fi păzit legământul Său, ar fi fost pentru Dumnezeu o „comoră deosebită”, o împărăție de preoți și o națiune sfântă (Exod 19:5,6). Ei au falimentat și, după ce națiunea a fost pusă deoparte, credincioșii sunt văzuți acum ca luând locul lui Israel ca mărturie pentru Dumnezeu înaintea lumii. Apostolul citează profetia lui Osea, care ne spune că, într-o zi viitoare, Israel

va fi din nou recunoscut. În vremea de acum, cuvintele profetului sunt aplicate rămășiței credincioase dintre iudei. În ochii lui Dumnezeu aceștia alcătuiesc o preoție împărătească, o împărăție de preoți, ca să vestească virtuțile lui Dumnezeu, care ne-a chemat din întuneric la minunata lumină a descoperirii Sale depline.

Avem astfel o imagine foarte frumoasă a sferei creștine compusă din toți credincioșii atrași la Hristos Cel pe care L-a respins lumea. În afara taberei, în locul ocării, ei sunt zidiți o casă spirituală pentru a fi locuința lui Dumnezeu; ei reprezintă o preoție sfântă pentru a aduce jertfe de laudă, și sunt făcuți o împărăție de preoți pentru a vesti virtuțile lui Dumnezeu înaintea lumii.

Plecând de la presupunerea falsă că Hristos este onorat în lume, creștinătatea a ajuns să nu mai corespundă deloc acestei descrieri. Oamenii au construit din nou temple magnifice după modelul templului material, și au pierdut adevărul despre casa spirituală. A fost instituită o preoție rânduită de oameni, în contrast cu preoția sfântă alcătuită din toți adevărații credincioși; închinarea a devenit rituală, în loc de a fi în duh; și, în sfârșit, creștinătatea a format națiuni așa-zis creștine, în contrast cu o seminție aleasă de credincioși.

Este dificil, dacă nu imposibil, ca în această zi de decădere să găsești o expresie colectivă a părtășiei creștine așa cum este ea descrisă în aceste versete. Cu toate acestea, adevărul, prezentat în toată frumusețea sa, rămâne neschimbat pe paginile Scripturii; și ne rămân privilegiul și responsabilitatea de a asculta Cuvântul. Dacă ne supunem lui, vom fi eliberați de toate marile sisteme religioase omenești care, în alcătuirea și în practica lor, sunt o negare flagrantă a adevărului. Cei eliberați de ele nu ar putea revendica titlul exclusiv de „preoție sfântă”, nici de „preoție împărătească”, însă cu o credință simplă, ar putea urmări dreptatea, credința, dragostea și pacea, împreună cu cei care Îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată, căutând să umble în lumina acestor adevăruri prețioase.

2.7. Viața noastră practică în calitate de străini și călători

Versetul 11. Primul verset al epistolei îi prezintă pe credincioșii iudei ca străini, dat fiind că erau alungați din țara lui Israel și împrăștiați printre națiuni. Aici, alături de toți credincioșii, sunt considerați ca străini și călători pentru că aparțin cerului. Într-un caz, sunt străini din cauza judecății lui Dumnezeu care îi alungase din moștenirea lor pământească; în celălalt caz, sunt străini din cauza harului lui Dumnezeu care îi chemase de pe pământ către cer. Omul din lume este străin față de cer, pentru că nu cunoaște pe Tatăl și pe Fiul. Credinciosul este străin în inimă față de lume deoarece cunoaște pe Tatăl și pe Fiul. Este străin, neavând nimic de-a face cu lumea, și este călător în drum spre o altă lume. Cu toate acestea, carnea în cel credincios luptă împotriva progresului spiritual al sufletului. De aceea suntem îndemnați să ne ferim „de poftele carnale”. Nu suntem chemați să „ne războim” cu aceste pofte, ci mai degrabă să ne abținem de la ele. Nu este treaba noastră să pornim la război împotriva alcoolismului, imoralității sau a altor patimi din lume; noi trebuie, dimpotrivă, să vestim virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumină.

Versetul 12. Apostolul ne-a pus în gardă împotriva pofteilor carnale din noi; acum ne va îndemna cu privire la purtarea noastră exterioară înaintea lumii. Trebuie să veghem să acționăm cu toată corectitudinea, pentru ca prin faptele noastre bune să dovedim ca false cuvintele dure care ne prezintă ca niște oameni care fac răul.

Ziua cercetării se referă la căile actuale ale lui Dumnezeu față de lume. Oamenii pot să-l vorbească de rău pe creștin, dar când necazul va veni peste ei pe neașteptate pentru că

s-au lăsat duși de poftele lor, atunci vor trebui să recunoască faptul că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care, cu calm și răbdare, perseverează în fapte bune.

Versetele 13,14. În îndemnurile care urmează, credinciosul este privit în relațiile sale cu instituțiile și autoritățile acestei lumi. Cei care iau locul de străini în această lume ar fi cu totul inconsecvenți dacă ar căuta să formeze aceste instituții, sau să numească autoritățile. Cu toate acestea, trebuie să le fim supuși, și aceasta pentru motivul cel mai înalt, „pentru Domnul”. Trebuie să ne supunem autorităților subordonate ca și autorităților superioare, și aceasta din cauză că Domnul le-a instituit. Fie că își exercită puterea în teamă de Dumnezeu, fie că greșesc în această privință, suntem obligați să le recunoaștem ca trimiși ai lui Dumnezeu pentru menținerea guvernării lumii.

Versetele 15,16. Supunându-se autorităților și făcând binele, creștinul va închide gura neștiinței oamenilor fără minte care îl acuză pe credincios că se răzvrățește împotriva autorității (Luca 23:14,15; Fapte 24:12,13). Suntem liberi față de lume, dar nu trebuie să ne folosim de libertatea noastră pentru a vorbi de rău autoritățile acestei lumi; trebuie mai degrabă să ne consacram întrutotul slujirii lui Dumnezeu.

Versetul 17. Cu privire la rangul social în lume, să veghem să nu tratăm oamenii cu desconsiderare sau dispreț. Să nu-l tratăm disprețuitor pe sărac, nici să nu ne purtăm servil față de cel bogat. Să onorăm și pe unul și pe celălalt. În cercul căruia avem privilegiul să îi aparținem, cel al familiei lui Dumnezeu, trebuie în mod deosebit să onorăm pe toți oamenii. În interiorul acestui cerc, facem mai mult decât să onorăm: ne iubim unii pe ceilalți.

Alte pasaje arată în mod clar că teama de Dumnezeu este singura limitare a supunerii noastre față de autorități. Dacă acestea pretind o neascultare vădită a lui Dumnezeu, trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu (Fapte 4:19). De aceea avem aici: „Temeți-vă de Dumnezeu” înainte de: „onorați pe împărat”.

3.Purtarea potrivită relațiilor individuale ale creștinului (Cap.2:18-3:7)

Apostolul ne-a amintit purtarea care se potrivește relațiilor în care se găsesc creștinii. El se va ocupa acum de purtarea potrivită relațiilor particulare în care mulți sunt așezați. El vorbește mai întâi de servitori (2:18-25); apoi de soții (3:1-6); în sfârșit, de soți (3.7).

3.1.Servitorii

Versetele 18-20. Petru se adresează la început servitorilor creștini. Se spune că, în greacă, termenul îi desemnează pe servitorii care locuiesc în casă, nu neapărat sclavi. Creștinii în ansamblul lor au fost deja îndemnați să fie supuși oricărei instituții omenești. În acest pasaj, servitorul (sau angajatul) creștin este îndemnat să se supună. Mai departe, vor fi îndemnați la supunere soția creștină, frații tineri, și în cele din urmă, fiecare dintre noi, unii față de ceilalți. În mod evident, cum a zis cineva, supunerea „este prin excelență calitatea care se potrivește unui străin. Dacă sunt rege în regatul meu, pot să exercit autoritate și dominație; dar dacă sunt un străin, un exilat, un duh de supunere trebuie să mă caracterizeze toată viața. În orice relație s-ar afla un străin, Duhul lui Dumnezeu așteaptă de la el această atitudine de supunere”. Servitorul trebuie să fie supus, fie că stăpânul este bun, fie că este rău. Duritatea unui stăpân poate antrena suferința unui servitor creștin. Aceasta permite introducerea celei de a doua forme de suferință despre care vorbește apostolul în epistola sa – suferințele din cauza conștiinței. Supunându-se, servitorul trebuie să păstreze o bună conștiință înaintea lui Dumnezeu refuzând să facă răul. Dacă aceasta antrenează

suferințe pe nedrept, credinciosul să își amintească faptul că a face bine, a suferi din această cauză și a îndura, „este plăcut lui Dumnezeu”.

Versetele 21-23. Când suferim și răbdăm făcând bine, Dumnezeu vede chiar viața lui Hristos. Aceasta explică un mare număr de împrejurări care ne pun la încercare, în care ne putem găsi ca și creștini. Dumnezeu le îngăduie pentru a ne da ocazia de a exprima virtuțile lui Hristos, pentru buna Lui plăcere și pentru gloria noastră la sfârșit.

Dacă suntem chemați să fim cu Hristos în glorie, suntem de asemenea chemați să umblăm pe urmele Lui pe drumul care duce la glorie. Apostolul indică trei dintre urmele Sale. Mai întâi, El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie. În al doilea rând, a suferit fiind insultat și amenințat. În al treilea rând, când era insultat, răbda; nu insulta, nici nu amenința. În fața tuturor acuzatorilor Săi, ajutorul Lui era în Dumnezeu: El Se încredința Celui care judecă drept. Când a fost acuzat pe nedrept înaintea sinedriului iudeu, „tăcea” (Matei 26:63). La acuzațiile iudeilor în prezența lui Pilat, „nu răspundea nimic”. Lui Pilat însuși „nu i-a răspuns nici măcar un singur cuvânt” (Matei 27:12-14). Irod, care își bătea joc, l-a întrebat multe lucruri, „dar El nu i-a răspuns nimic” (Luca 23:29). El tăcea înaintea oamenilor pentru că Își avea ajutorul în Dumnezeu.

Cât de bine ar fi dacă am putea călca pe urmele Sale și, în fața cuvintelor rele ale oamenilor, oricare ar fi proveniența lor, să tăcem înțelegând că Domnul este sprijinul nostru! Să luăm ca pentru noi cuvintele profetului și să zicem: „Domnul este partea mea ... de aceea Îl voi aștepta. Domnul este bun pentru cei care Îl așteaptă, pentru sufletul care-L caută. Este bine ca omul să aștepte în tăcere, mântuirea Domnului” (Plângeri 3:24-26). Vom face observația că numai în această relație particulară poate fi citat Domnul ca exemplu, pentru că El Însuși a luat locul unui slujitor. Alte pasaje lasă clar să se înțeleagă că un creștin poate să se roage fierbinte, să îndemne sau chiar să mustre; dar niciodată nu trebuie să insulte, nici să amenințe.

Versetele 24,25. Pe de altă parte, creștinul are încă un motiv pentru a face binele, sau pentru a trăi „pentru dreptate”. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, nu numai pentru ca să fim îndreptățiți și scăpați de judecata păcatelor, ci ca „să trăim pentru dreptate”. Fiind vindecați prin rănilor Lui, putem noi rămâne în păcatul care L-a costat atât de scump? Pentru că Hristos a suferit din pricina răului pe care l-am făcut, este spre rușinea noastră dacă și noi suferim pentru că mai comitem acest rău. Este un privilegiu că ni s-a îngăduit să călcăm pe urmele Sale și să suferim făcând binele. Numai avându-L pe El înaintea noastră putem umbla pe urmele Sale. Fiind oile Lui, suntem în siguranță numai urmându-L pe Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre.

3.2. Soții

Cap. 3:1,2. Apostolul îndeamnă acum credincioșii cu privire la relațiile din căsnicie. Trăsătura predominantă a soției creștine ar trebui să fie supunerea față de soțul ei. Punerea în practică a acestui îndemn ne învață imensa influență pe care viața creștină consecventă o poate avea asupra unui necredincios care, refuzând să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, poate fi câștigat observând viața soției sale, trăită în toată curăția și în temere de Dumnezeu.

Versetele 3,4. Totuși, dacă soția trebuie să se poarte cum se cuvine față de soțul ei, ea este chemată să trăiască în duh înaintea lui Dumnezeu. Podoaba ei nu trebuie să fie după moda schimbătoare a acestei lumi, al cărei singur scop este de a o face atrăgătoare în exterior, fără nici o influență asupra caracterului moral, singurul care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Soția creștină trebuie mai degrabă să se gândească la ce vede Dumnezeu – la „omul ascuns al inimii” – și să se împodobească cu un duh blând și liniștit. Acesta este opusul vanității și îngâmfwării cărnii care caută întotdeauna să iasă în evidență.

Pe de altă parte, acest duh blând și liniștit trebuie prețuit în inimă, înaintea lui Dumnezeu. Dacă este cultivat acolo, nu va eșua în a forma un caracter blând și liniștit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Putem lua uneori un *aer* calm și liniștit, dar aceasta nu are nici o valoare dacă nu este manifestarea unui *duh* calm și liniștit. Numai ce vine „din omul ascuns al inimii” va influența viața în mod potrivit.

Versetele 5,6. Sfintele femei de altădată sunt citate ca exemplu pentru soțiile creștine de astăzi. Ele sperau în Dumnezeu, se împodobeau cu un duh blând și liniștit, și erau supuse soților lor. Sara își dovedea ascultarea și supunerea față de soțul ei numindu-l domn, după obiceiul de atunci. Soțiile care speră în Domnul, care se supun soților lor și care fac binele fără să se teamă de consecințe, sunt, în caracterul lor, fiicele Sarei.

Versetul 7. Soțul creștin trebuie să locuiască împreună cu soția lui, fiind conștient că relația lor a fost instituită de Dumnezeu și nu numai după gândurile și obiceiurile omenești. Trebuie să o onoreze ca fiind mai fragilă, ca pe un vas mai slab, și având nevoie, prin urmare, de mai multă grijă și protecție. Independent de diferențele de constituție, soțul și soția sunt împreună-moștenitori ai harului vieții. Soțul trebuie deci să dea soției lui toată onoarea, pentru ca să nu fie nici un nor între ei care să le împiedice rugăciunile.

4.Cercul creștin (Cap.3:8,9)

Versetul 8. După ce a dat îndemnuri speciale pentru creștini în relațiile lor individuale, apostolul încheie punând înaintea noastră calitățile care ar trebui să caracterizeze cercul creștin din care fac parte toți creștinii. În lume domnește neînțelegerea, dar în cercul creștin ar trebui să fie unitate: „Fiți toți cu același gând”. Alte pasaje ne învață că acest „același gând” în părtășia creștină nu poate exista decât dacă fiecare în mod individual este îmbrăcat cu un duh de smerenie – al gândirii care era în Hristos Isus (Filipeni 2:2-5). Aproape toate neînțelegerile dintre credincioși se datorează vanității și propriei înfumurări nejustificate a cărnii, care caută întotdeauna să fie prima și cea mai prețuită (Luca 22.24). Dacă nu avem gândul lui Hristos, ori vor fi conflicte, ori vom forma o falsă unitate în jurul propriilor noastre idei.

Având același gând, și acesta fiind gândul Domnului, vom fi conduși în mod natural să fim miloși. „Îndurările Domnului nu se sfârșesc. Ele sunt noi în fiecare dimineață” (Plângeri 3:22,23). Neînțelegerile foarte mici dintre frați pot să împiedice sentimentele noastre de compasiune. Deci, pentru ca acestea să nu înceteze, trebuie să fie motivate de dragoste. De aceea îndemnul următor este: „Fiți ... plini de dragoste frățească”. Nu este vorba aici să iubim după normele omenești ca în relațiile naturale, oricât de corecte ar fi ele la locul lor, ci de a iubi ca fiind uniți împreună în relațiile divine ale familiei lui Dumnezeu.

Dragostea divină îl va conduce pe creștin să fie milos și smerit. Dragostea omenească conține adesea un puternic element de egoism. Dragostea divină ne va îndemna să luăm parte la durerile altora, uitând de noi înșine. La fel și Hristos, nu S-a gândit la confortul și la siguranța Sa, ci S-a întors în Iudeea unde oamenii căutau să Îl omoare cu pietre, pentru a plânge alături de cele două surori puse la încercare de moartea fratelui lor (Ioan 11:8,35).

Versetul 9. Dacă cineva încearcă să ne facă rău sau să ne ocărăscă, să nu întorcem rău pentru rău sau insultă pentru insultă, ci dimpotrivă să binecuvântăm. Viața noastră practică în sfera creștină trebuie să fie călăuzită de faptul că suntem chemați să moștenim binecuvântarea. Conștienți de harul cu care am fost binecuvântați din abundență, ar trebui să fim gata să binecuvântăm pe alții, chiar dacă ne-au insultat.

Dacă aceste îndemnuri simple ar fi puse în practică, virtuțile lui Hristos ar fi arătate în cercul celor care Îi aparțin. De ce sunt ele date, dacă nu pentru a pune în evidență frumusețile lui Hristos? El a străbătut această lume însuflețit de acest sentiment de smerenie; mâna Sa era întotdeauna gata să ajute, condusă de o inimă plină de dragoste divină. Nimeni nu a fost niciodată mai milos și mai smerit decât Hristos. El niciodată nu a întors rău pentru rău; dimpotrivă, împărțea binecuvântarea celor despre care a trebuit să zică: „Ei mi-au întors rău pentru bine și ură pentru dragostea mea” (Psalmul 109:5).

5. Guvernarea morală a lui Dumnezeu (Cap. 3:10-13)

Versetele 10-13. După ce a pus înaintea noastră minunatele trăsături morale care L-au caracterizat pe Hristos și care ar trebui să fie cele ale părtășiei creștine, apostolul ne încurajează să ne angajăm cu toată inima în viața creștină și să refuzăm răul, amintindu-ne principiile neschimbătoare ale guvernării morale a lui Dumnezeu. Chiar esența guvernării, fie omenească, fie divină, este de a proteja și de a binecuvânta pe cei care fac binele, precum și de a-i pedepsi pe cei care fac răul. Prea adesea guvernarea omenească este atinsă de corupție și de violență, astfel încât cel drept are de suferit, iar cel rău scapă nepedepsit. La Dumnezeu, totul este desăvârșit; guvernarea Lui se exercită fără a privi la înfățișare, răsplătind fiecăruia, credincios sau necredincios, după faptele lui.

Harul lui Dumnezeu nu pune deoparte guvernarea lui Dumnezeu; nu ieșim de sub influența ei devenind creștini. Suntem obiecte ale harului, dar rămâne adevărat că vom secera ceea ce semănăm. Nu ne putem folosi de creștinism pentru a acoperi răul.

Creștinismul ne propune o viață de binecuvântare în comuniune cu Dumnezeu. Această viață a fost trăită desăvârșit de Domnul Isus; ea este prezentată ca fiind „calea vieții”, trasată în Psalmul 16, o viață care are o bucurie spirituală profundă, pentru că Domnul poate să zică despre ea: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute” (v.6). Deci dacă un creștin vrea să trăiască această viață și „să vadă zile bune, să-și păzească limba de rău și buzele de a rosti viclenie; și să se abată de la rău și să facă binele; să caute pacea și s-o urmărească”. Făcând aceasta, va descoperi că este binecuvântat, în conformitate cu guvernarea lui Dumnezeu, în timp ce cel care face răul va suferi, pentru că, potrivit principiilor neschimbătoare ale acestei guvernări, „ochii Domnului sunt peste cei dreپți și urechile Lui spre cererile lor; dar fața Domnului este împotriva celor care fac rău”. Pe de altă parte, „cine este acela care vă va face rău, dacă sunteți imitatori ai binelui?”. Chiar și lumea este capabilă să aprecieze un om care își urmează în liniște calea, făcând binele.

Cu toate acestea, dacă a face binele conduce la prosperitate, iar a face răul la pedeapsă, ne putem întreba de ce, în această lume, cel drept suferă atât de des, în timp ce aceia care fac răul par să prospere? Cum se face că tocmai în epistola care ne spune că bunăvoința lui Dumnezeu este peste cel drept, suferințele copiilor lui Dumnezeu sunt puse înaintea noastră cu mai multe detalii decât în oricare alt loc din Scriptură? Cum se face că imediat după versetele care promit „zile bune” celui care face binele, citim că a face binele poate antrena suferință?

Avem răspunsul la aceste întrebări, dacă ne amintim că în timpul zilei harului, guvernarea lui Dumnezeu este morală și, în general, nu este directă și imediată. Ea este cu adevărat o guvernare morală în sensul că binele este răsplătit cu binecuvântări spirituale mai degrabă decât cu prosperitate materială, astfel încât, deși pune înaintea noastră posibilitatea de a suferi pentru dreptate, apostolul poate cu toate acestea să adauge: „ferice de voi”.

Astăzi guvernarea lui Dumnezeu nu este neapărat directă, pentru că suferințele și pedeapsa care sunt consecința răului nu sunt întotdeauna imediate și vizibile. Pentru a vedea rezultatul final al guvernării lui Dumnezeu – fie în binecuvântarea celor care fac binele, fie în pedepsirea celor care fac răul – trebuie să privim dincolo de timpul prezent și să așteptăm lumea viitoare.

În timp ce guvernarea lui Dumnezeu se exercită în toată perfecțiunea ei absolută, ea este în prezent în mare parte ascunsă, iar cineva a zis: „Este nevoie de *credință* pentru a accepta faptul că guvernarea morală a lui Dumnezeu prevalează asupra oricărei confuzii”. De ar putea credinciosul să își amintească faptul că, în ciuda aparențelor contrare, rămâne întotdeauna adevărat că a face binele va duce la binecuvântare și la suferințe! În zilele noastre aceste lucruri pot fi experimentate împreună într-o anumită măsură, dar în lumea viitoare, binecuvântarea va fi pe deplin cunoscută.

6.Suferința pentru dreptate (Cap.3:14-4:7)

Primul capitol ne-a amintit că un credincios poate suferi sub disciplinarea lui Dumnezeu, pentru încercarea credinței sale. Al doilea capitol ne-a învățat că putea fi chemat să sufere datorită conștiinței față de Dumnezeu (2:19). Porțiunea din epistolă pe care o abordăm dezvoltă marele subiect al suferințelor pentru dreptate.

Creștinul este privit ca umblând pe urmele lui Hristos (2:21) și, din acest motiv, străbate lumea ca străin și călător; el se abține de la poftele carnale care se războiesc împotriva sufletului; se păzește să folosească viclenia; se abate de la rău și face binele; caută pacea. Dacă umblă astfel, se va bucura, potrivit guvernării lui Dumnezeu, de bunăvoința Domnului și va evita în mare măsură tulburările pe care oamenii le atrag asupra lor printr-o purtare rea. Cu toate acestea, într-o lume rea, creștinul poate avea de suferit pentru dreptate; aceasta confirmă în mod clar că guvernarea lui Dumnezeu nu se va manifesta întotdeauna pe deplin înainte ca dreptatea să domnească în Mileniu. Diavolul nu este încă alungat din lume, iar răul continuă să prevaleze, astfel încât dacă, pe de o parte, urmărirea dreptății are întotdeauna bunăvoința lui Dumnezeu ca rezultat, ea poate, pe de altă parte, să stârnească împotrivire, în măsura în care, făcând binele, creștinul stă în calea intereselor oamenilor din lume.

Versetul 14. Dacă suntem deci chemați să suferim pentru dreptate, să nu gemem din cauza sorții noastre, ci mai degrabă să ne bucurăm. Să urmărim exemplul lui Pavel și Sila care, la miezul nopții, după ce fuseseră persecutați la Filipi, puteau să-L laude pe Dumnezeu prin cântări, deși fuseseră aruncați în închisoare pe nedrept pentru că lezaseră interesele câtorva persoane rău intenționate. Cu toate acestea există pericolul de a ne angaja pe o cale nedreaptă din teama de consecințe. De aceea suntem îndemnați să nu ne temem de oameni și să nu ne tulburăm gândindu-ne la ce s-ar putea întâmpla dacă acționăm corect.

Versetul 15. Sfințindu-L pe Domnul în inimile noastre, vom fi păziți de a ceda nedreptății. Dacă dăm Domnului locul care îi aparține în inimile noastre, ne vom bucura de conștiința prezenței Sale, care ne va susține înaintea oamenilor. Astfel, nu numai că nu vom fi tentați să cedăm la ceea ce știm că este rău, pentru a evita să avem neplăceri, ci vom putea să dăm o mărturie concretă pentru adevăr, făcând cunoscut motivul speranței noastre cu blândețe și cu teamă. Acționând într-un duh de blândețe, nu vom ofensa pe nimeni căutând să ne impunem pe noi înșine și opiniile noastre; lucrând în teamă înaintea lui Dumnezeu, vom avea îndrăzneala de a menține adevărul. Fiindcă nu avem nici un motiv să ne temem de ceea ce se tem oamenii (v.14), se cuvine să umblăm în teamă sfântă de Dumnezeu.

Versetul 16. Pe de altă parte, pentru a suferi pentru dreptate și a mărturisi înaintea oamenilor, ne trebuie „o conștiință bună” înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Dacă încercăm să ne împotrivim dușmanului cu o conștiință rea, nu facem decât să ne expunem rușinii și înfrângerii. Cu o conștiință bună, prin purtarea noastră creștină consecventă, îi vom da de rușine pe cei care ne defăimează.

Versetele 17,18. Este deci clar că noi, cei credincioși putem avea de suferit făcând binele; dar chiar și atunci, să ne amintim că este „voia lui Dumnezeu”. Voința rea a oamenilor ne poate cauza suferință, dar numai dacă voința lui Dumnezeu îngăduie aceasta. Ar trebui să căutăm întotdeauna gândul lui Dumnezeu în suferință, amintindu-ne că este mai bine să suferim „făcând binele, decât făcând răul”. Dacă greșim și facem răul, este mai bine să suferim din cauza aceasta, decât ca falimentul nostru să fie ignorat. Totuși nu există nici o scuză pentru creștinul care face răul și trebuie să sufere din această cauză, „pentru că Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar făcut viu în duh”. Fiind aduși la Dumnezeu, îndreptățiți de toate păcatele noastre, avem privilegiul de a trăi o viață nouă în Duhul, și de a face astfel binele, chiar dacă uneori ni se poate întâmpla să suferim „făcând binele”.

Versetele 19,20. Pentru a încuraja acești credincioși iudei în suferințele lor deosebite, apostolul face o paralelă între vremea lor și zilele care au precedat potopul. Hristos nu era prezent atunci în mod personal, dar a predicat prin Duhul lui Dumnezeu oamenilor din acea vreme prin gura lui Noe (Geneza 6:3; 2 Petru 2:5). Astăzi, Hristos nu mai este pe pământ, dar a venit Duhul, și evanghelia este vestită prin slujitorii Domnului (Fapte 1:8). În zilele lui Noe, oamenii, în ansamblul lor, au fost neascultători, neprimind predicarea, iar duhurile lor sunt acum în închisoare, așteptând o judecată încă și mai mare, cea a celor morți. La fel, națiunea iudaică în ansamblul ei, a respins în întregime predicarea lui Hristos prin Duhul (Fapte 7:51-53). În zilele premergătoare potopului era timpul îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu, când, înainte să vină judecata, Dumnezeu a așteptat ca să-i binecuvânteze pe oameni; la fel, și astăzi este ziua harului lui Dumnezeu, care precede judecata viitoare. În zilele potopului, puține persoane au fost salvate de judecata care a lovit lumea; la fel astăzi, o rămășiță este ferită de judecata guvernamentală care s-a abătut asupra națiunii lui Israel, și de judecata încă și mai mare care îi așteaptă pe cei vii și pe cei morți (Cap. 4:5).

Cei care au scăpat de judecată în zilele lui Noe au fost salvați „prin apă”. Lumea întreagă din timpul lui Noe a fost sub judecata morții prin potop. Noe și cei care erau cu el au scăpat de judecată trecând prin apele judecății. Hristos a intrat în moarte și a înviat, și credinciosul este achitat de judecată ca trecând prin ea în Persoana Înlocuitorului Său. Noe a intrat într-o lume nouă, izbăvit de judecată; la fel, Hristos înviat este dincolo de judecată, iar credinciosul, în conștiința sa, este eliberat de orice teamă de judecata meritată, văzând că înaintea lui Dumnezeu este curățit de toate păcatele – și de judecata care i se cuvenea – fiind desăvârșit precum Hristos însuși.

Versetul 21. Acest fapt de a fi despărțiți de o lume vinovată, și de a scăpa de judecată trecând prin apele judecății, este clar prezentat în imagine în istoria potopului. Pe de altă parte, apostolul ne spune că aceste mari adevăruri sunt deopotrivă prezentate în imagine în botez. Avem deci, în acest pasaj, *imaginea* în potop și *antitipul*¹ în botez; *faptul în sine* este moartea și învierea lui Hristos. În botez, trecem prin apă, și astfel, în mod

¹ *Antitip*, în sens de realitate actuală a unei imagini din trecut. Imaginea poate fi asemănată cu o ștampilă (negativul), iar antitipul este imprimarea ștampilei pe hârtie (pozitivul). A nu se confunda antitip cu antetip, care, datorită prefixului *ante*, sugerează o imagine anterioară a unei realități ulterioare. [n.tr.]

exterior, suntem despărțiți de lumea plasată sub judecată, pentru a fi introduși într-o sferă nouă, dincolo de judecată. Făcând aluzie la spălarea ceremonială sub lege, apostolul ne previne că, în referirea pe care o face la botez, nu se folosește de acesta ca de un antitip al purificării ceremoniale exterioare a trupului prin spălările levitice, ci ca de o imagine a morții lui Hristos prin care obținem o bună conștiință înaintea lui Dumnezeu.

Versetul 22. Ultimul verset al capitolului ne face cunoscută plinătatea mântuirii care ne aparține prin moartea și învierea lui Hristos. Aceasta este prezentată în Hristos ca Om aflat în cer, așezat în locul autorității supreme – la dreapta lui Dumnezeu – toate celelalte puteri fiindu-I supuse. Hristos a intrat în moarte și în judecată și a obținut o victorie atât de desăvârșită, încât nici o putere din univers nu-L poate împiedica să-Și ocupe locul în glorie.

Apostolul continuă subiectul suferințelor pentru dreptate în primele versete din capitolul 4. Revenind asupra afirmației că este mai bine să suferi făcând binele decât făcând răul, el face un contrast între creștin și oamenii din această lume. El arată că un creștin trebuie să fi sfârșit cu păcatul și că trebuie să trăiască restul vieții pentru voia lui Dumnezeu. Astfel viața sa ca și creștin va fi în contrast absolut cu viața sa trecută, când era nemântuit, ca și cu viața pe care o duc oamenii în lume – o viață dominată de păcat sau de voia cărnii.

Capitolul 4:1. Pentru a-l încuraja pe creștin să termine cu păcatul sau cu satisfacerea voii proprii, apostolul Îl pune înaintea noastră pe Hristos ca Modelul nostru desăvârșit. Hristos a venit în lume pentru a face voia lui Dumnezeu; și deși nu a avut păcat în El – așa cum este cazul nostru – totuși a fost ispitit până la extrem de păcatul *din afara Sa*. Toate puterile potrivnice care se pot concepe s-au dezlănțuit împotriva Lui, împotrivirea păcătoșilor, puterea diavolului, cerințele legitime ale relațiilor naturale, ignoranța ucenicilor și, în sfârșit, puterea morții, toate s-au coalizat împotriva lui Hristos pentru a încerca să-L abată de pe calea de ascultare desăvârșită față de voia Tatălui. El S-a împotrivit tuturor ispitelor, alegând mai degrabă moartea decât neascultarea și aceasta deopotrivă când, cum a zis cineva, „moartea avea caracterul de mânie împotriva păcatului și de judecată. Oricât de amar a fost paharul, El a ales mai degrabă să-l bea decât să nu împlinească în întregime voia Tatălui și să-L glorifice”. Suferind mai degrabă moartea decât să cedeze principiului păcatului, El a terminat cu păcatul pentru totdeauna, murind.

Dușmanul face fără încetare mari eforturi pentru a-i împinge pe credincioși în păcat, ispitindu-i să-și satisfacă poftele camale sub o formă sau alta. El cunoaște punctele slabe ale fiecăruia dintre noi și ne ispitește în consecință. Pentru a ne împotrivi ispitelor sale, suntem îndemnați să ne înarmăm împotriva păcatului, având aceeași gândire ca Hristos – *gândirea de a suferi mai degrabă, decât de a ceda păcatului*. Dacă cedăm, carnea nu suferă; dimpotrivă, este satisfăcută; dar cedând, păcătuim, și, la timpul convenit, vom suferi consecințele guvernamentale ale păcatului. Dacă refuzăm să cedăm păcatului, carnea suferă, însă am terminat cu păcatul și trăim pentru voia lui Dumnezeu, savurând binecuvântarea care este legată de o astfel de atitudine.

Versetul 2. A sfârși cu păcatul, oricât de corectă este această atitudine, ea nu constituie decât aspectul negativ al lucrurilor; apostolul începe deci să vorbească și de latura pozitivă a vieții creștine. Convertirea împarte aici viața în două perioade distincte: în primul rând „timpul deja scurs”, în al doilea rând „restul timpului în carne”. Cu privire la timpul care ne rămâne de trăit, singurul lucru care se cuvine, cum zice apostolul, este să nu mai trăim pentru poftele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu. Ne înarmăm împotriva lui Satan hotărând mai degrabă să suferim decât să păcătuim și întorcându-ne spre Dumnezeu cu dorința de a face voia Sa.

Versetul 3. Timpul deja scurs din viața noastră a fost marcat de împlinirea voii noastre proprii, iar caracterul acestei voințe se manifesta prin umblarea noastră. Acești credincioși iudei umblaseră după voia națiunilor, dedându-se aceluiași excese, arătând clar că voia unui iudeu neconvertit este la fel cu cea a unui păgân.

Versetul 4. Oamenii din lume se miră că cei care sunt credincioși se abțin de la satisfacerea cărnii, refuzând să trăiască la fel ca ei în aceeași revărsare de desfrâu, care caracterizează lumea fără Dumnezeu. Necunoscându-L pe Dumnezeu, nici dorințele și sentimentele firii noi, care fac poftele cărnii respingătoare pentru cel credincios, ei nu pot decât să atribuie un motiv rău celor care nu vor să îi urmeze în viața lor de desfrâu. Astfel, diavolul, incapabil să aprecieze bunătatea, a insinuat înaintea lui Dumnezeu că smerenia lui Iov nu era adevărată, că Iov se abținea de la rău nu pentru că ura răul sau pentru că Îl iubea pe Dumnezeu, ci pur și simplu pentru că găsea avantajos să nu se lase pradă exceselor.

Capitolul precedent ne-a învățat că lumea atribuie în mod fals răul celui credincios și că îl condamnă apoi pentru că a făcut răul (3:16). Aici, dimpotrivă, lumea îl condamnă pe credincios pentru că refuză să facă răul. Astfel, independent de ceea ce face sau nu face credinciosul, firea căzută a omului este dovedită ca fiind în opoziție cu tot ceea ce este de la Dumnezeu.

Versetul 5. Omul își poate satisface poftele și, în același timp, să-i vorbească de rău pe cei care se tem de Dumnezeu; dar Dumnezeu nu este indiferent la viața lor nelegiuită, nici la felul în care ei îi tratează pe ai Săi. Ei vor avea de dat socoteală lui Dumnezeu, care este gata să-i judece pe cei vii, ca și pe cei morți.

Versetul 6. Pentru aceasta, Evanghelia a fost vestită celor care sunt acum morți, pentru ca, pe de o parte, să poată fi judecați cei care, fiind avertizați, refuză evanghelia și continuă să trăiască potrivit oamenilor în ceea ce privește carnea, și, pe de altă parte, ca cei care primesc evanghelia să poată fi binecuvântați și, părăsind viața lor trecută, să trăiască potrivit lui Dumnezeu după duh. Dumnezeu vestește harul, dar nu renunță la guvernarea Sa prin care răul este tratat cu dreptate. Acest verset nu înseamnă că Evanghelia a fost vestită oamenilor după moartea lor. Ea a fost vestită celor vii care acum sunt morți. Ar fi absurd a sugera că cei morți puteau trăi fie potrivit poftelor cărnii, fie în puterea Duhului.

Versetul 7. În acest verset, apostolul rezumă atitudinea creștinului față de lumea pe care o străbate. Este o lume caracterizată de excese și de orgii. Oamenii își fac în acestea propria lor voie, își satisfac poftele și îl vorbesc de rău pe creștin, care trebuie în acest caz să sufere pentru dreptate, să sufere cu răbdare și să sufere în carne, mai degrabă decât să cedeze păcatului. În fața răutății lumii și a propriilor sale suferințe, creștinul trebuie să-și amintească faptul că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat, cu tot ce implică el: judecata pentru cei nemântuiți; binecuvântarea pentru cei credincioși; chemarea lor la a fi cumpătați și veghetori în vederea rugăciunii; nevoia de sobrietate în vederea sfârșitului către care converg toate lucrurile; nevoia de veghere față de tot ce ne înconjoară; și necesitatea rugăciunii în relație cu Dumnezeu.

7.Cercul creștin (Cap.4:8-11)

Partea epistolei la care tocmai am privit ne-a dat o imagine solemnă a lumii care se lasă pradă satisfacerii poftelor cărnii, în contrast cu cei care fac voia lui Dumnezeu și care mai degrabă suferă decât să păcătuiască. Versetele la care ajungem acum ne introduc în cercul creștin pentru a învăța acolo purtarea care se potrivește în mijlocul celor credincioși.

Versetul 8. Dacă poftele caracterizează sfera lumii (v.2), dragostea este caracterul dominant al părtășiei creștine. Și alte calități vor străluci în acest cerc, dar cea care le

încununează pe toate, cea fără de care celelalte sunt zadarnice, este dragostea; de aceea, zice apostolul, „*întâi de toate* [să aveți] dragoste fierbinte între voi”. Pentru a treia oară în decursul epistolei, apostolul prezintă dragostea ca fiind calitatea predominantă a părtășiei creștine (vezi cap. 1:22; 3:8).

Dragostea este departe de a fi indiferentă față de păcat; dar dragostea nu expune păcatele când nu este absolut necesar și nu se bucură de falimentul altora. Pe cât posibil, ea se ocupă de păcate într-o sferă privată, ca să nu fie făcute publice în mod inutil. Când au fost puse în lumină și judecate, dragostea nu mai vorbește de ele și nu le divulgă. Dragostea nu face rău, nu lucrează cu viclenie. Dragostea acoperă o mulțime de păcate. „Ura stârnește certuri, dar dragostea acoperă toate fărădelegile”, zice înțeleptul (Prov.10:12).

Versetul 9. Mai mult, într-un cerc în care nu mai suntem străini unii față de alții, ci uniți prin legăturile lui Hristos, dragostei îi va plăcea să arate ospitalitate, potrivit ocaziei care se prezintă, iar acolo unde dragostea arzătoare este reală, aceasta se va arăta fără murmur.

Versetele 10,11. După ce a examinat folosirea mijloacelor pământești și temporare, apostolul dă porunci cu privire la folosirea darurilor spirituale. Fiecare, după cum a primit un dar, este responsabil să se folosească de el slujind ca un administrator al harului lui Dumnezeu. Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu, în convingerea că aduce un mesaj care transmite gândul lui Dumnezeu pentru momentul prezent. Nu numai că exprimă adevărul conform cuvintelor lui Dumnezeu, ci transmite gândul lui Dumnezeu: „ca și cuvinte ale lui Dumnezeu”.

Apostolul face pe de altă parte distincție între a sluji și a vorbi. Induși în eroare, cel mai probabil, de faptul că în creștinătate predicarea este ținută la loc de cinste, suntem înclinați să limităm slujirea doar la aspectul predicării Cuvântului, în timp ce ea include un ansamblu de lucrări ce se manifestă în favoarea copiilor lui Dumnezeu în care predicarea are puțin loc sau chiar deloc. Cu siguranță că un cuvânt exprimat este o slujbă, dar aceasta din urmă cuprinde mai mult decât faptul de a vorbi.

Oricare ar fi forma slujirii, ea trebuie să fie îndeplinită după capacitatea pe care o dă Dumnezeu. Capacitățile naturale sunt deci recunoscute ca venind de la Dumnezeu. În harul Său, Dumnezeu dă daruri spirituale, dar le acordă „fiecăruia după puterea lui”. (Matei 25.15). Cineva a zis, și aceasta este adevărat, că „nici o capacitate nu este în ea însăși un dar; dar darul spiritual nu exclude capacitatea naturală”. Vedem cum Dumnezeu, care i-a dat un dar lui Pavel, a recunoscut capacitatea sa naturală de a prezenta învățătura în mod sistematic. Petru, din fire probabil mai apt de a se ocupa de viața practică cotidiană, a primit un dar în acord cu capacitatea sa; prin urmare, slujba sa este aproape în întregime practică.

Oricare ar fi darul spiritual, forma slujirii și capacitatea naturală, totul trebuie folosit pentru gloria lui Dumnezeu, „pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu”. Trebuie să ne ferim de vanitatea cărnii, care este gata să se folosească de aceste lucruri pentru a se înălța pe sine.

Acest tablou minunat al cercului creștin prezintă o părtășie a credincioșilor caracterizați înainte de toate de dragostea unora față de ceilalți. Ospitalitatea răspunde nevoilor temporare, iar diferite daruri ale harului variază al lui Dumnezeu sunt exercitate pentru binecuvântarea tuturor. Dumnezeu este atunci glorificat „în toate”, toți fiind uniți împreună „prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin”.

8.Suferințele pentru Numele lui Hristos (Cap.4:12-19)

Apostolul a vorbit până aici de suferințele datorate dorinței de a păstra o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu (2:19), precum și de suferințele pentru dreptate (3:14). Acum el abordează suferințele pentru Numele lui Hristos. Mărturisirea lui Hristos în viața și în mărturia lor, atrăsese focul persecuției asupra acestor credincioși iudei.

Versetele 12-14. Este cu siguranță drept ca lumea, trăind după poftele ei, fără teamă de Dumnezeu, să fie judecată. Dar ar putea părea ciudat că cel credincios, care se abține de la poftă, care caută să facă voia lui Dumnezeu, care umblă cu cumpătate și cu veghere, dându-și silința să Îl glorifice pe Dumnezeu în toate lucrurile, trebuie să treacă printr-o încercare de foc. Totuși, aceasta nu îi surprinde decât pe credincioșii care privesc încercarea în raport cu *ei înșiși*. Dacă ar privi-o în relație cu *Hristos*, Cel în care au crezut, Cel care le-a devenit scump și pe care Îl iubesc, nu le-ar mai părea ca ceva extraordinar, inexplicabil. Pentru că Hristosul pe care Îl urmează credinciosul este un Hristos respins, care a suferit în această lume și al Cărui Nume este necinstit printre oameni. Ei traversau focul persecuției deoarece mărturiseau Numele lui Hristos, și, înainte de toate, deoarece arătau în viața lor însușirile Sale desăvârșite, după cum apostolul spune: „În ce vă privește pe voi, [El este] glorificat”². Acesta era un răspuns la rugăciunea Domnului, când a spus Tatălui: „Eu sunt glorificat în ei” (Ioan 17:10).

Iată ce stămește împotriva diavolului și a lumii, pentru care orice mărturie pentru gloria lui Hristos este intolerabilă. Cu cât mărturia adusă cu privire la Hristos și la însușirile Sale desăvârșite va fi mai fidelă, cu atât credincioșii vor avea mai mult de suferit.

Aceste suferințe fiind pentru Hristos, ele ar trebui să fie mai degrabă un motiv de bucurie decât de mirare. „Bucurați-vă”, zice apostolul, „după cum aveți parte de suferințele lui Hristos”; și: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi”. De aceea, la fel cum suferințele și ocară lui Hristos își găsesc răspunsul în glorie, cei care suferă pentru Numele Său vor avea parte de gloria Sa în ziua descoperirii Sale. Dacă cel sfânt ar putea înțelege în toată dimensiunea ei această glorie viitoare, i-ar fi ușor „să se bucure cu mare bucurie” în mijlocul suferințelor. Cea mai mică suferință prin care Dumnezeu poate îngădui ca ai Săi să treacă pentru Numele lui Hristos este o dovadă a gloriei viitoare. Duhul gloriei, Duhul lui Dumnezeu, care a venit din glorie, se odihnea peste acești sfinți în suferință, și era arvuna gloriei viitoare. Lumea Îl poate defăima pe Hristos, dar, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, El este glorificat în sfinți.

S-ar putea argumenta că o asemenea persecuție era un lucru normal în zilele apostolului, când credincioșii erau confrunțați cu opoziția ucigătoare a iudaismului și cu oribila corupție a păgânismului, dar că astăzi, pentru noi, care facem parte din creștinătatea în care Hristos este recunoscut, totul s-a schimbat. Numai cei care consideră creștinătatea în aspectul său exterior pot avansa un asemenea argument. Este adevărat, creștinătatea a ridicat numeroase clădiri somptuoase, așa-zis în onoarea lui Hristos, și este angajată în multe lucrări de binefacere în Numele Său. Putem deci să fim împinși să credem, în mod greșit, că Hristos este onorat, și că nu mai este defăimat. Dar știm că această creștinătate este în întregime decăzută și că masa mărturisitoare este o pricină de dezgust pentru Hristos. Ca și în zilele apostolului, și astăzi El este blasfemiât de lumea religioasă în ansamblul ei. Orice martor adevărat al lui Hristos este de nesuportat pentru formalismul sistemelor ecleziastice omenești, pentru materialismul protestantismului, ca și pentru superstiția Romei. Mărturisitorii fără viață, fie ei catolici sau protestanți, întotdeauna au persecutat și vor persecuta pe martorii credincioși al lui Hristos. Rămâne adevărat că „toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați” (2 Timotei 3:12).

² Pasaj care nu se găsește în toate manuscrisele. [n.tr.]

Versetele 15,16. Suntem apoi puși în gardă împotriva posibilității ca un credincios să sufere pentru că a făcut răul. Deși suntem creștini, dacă facem răul, vom suferi sub guvernarea lui Dumnezeu, și aceasta cu atât mai mult cu cât suntem creștini. Poate că nu cădem în greșelile cele mai grosolane, ci suferim „ca unul care se amestecă în treburile altora”. Aceasta nu va face decât să ne acopere de rușine. A suferi „ca și creștin”, nu este un motiv de rușine, ci mai degrabă o ocazie de a-L glorifica pe Dumnezeu.

Versetele 17,18. Faptul că un credincios poate suferi ca făcând răul este o dovadă că guvernarea lui Dumnezeu nu se limitează la lume. Am văzut că lumea va avea de dat socoteală lui Dumnezeu care este gata să judece pe cei vii și pe cei morți. Acum, însă, judecata începe chiar de la casa lui Dumnezeu. A trece sub tăcere răul în propria Sa casă ar fi contrar naturii lui Dumnezeu. Această judecată a lui Dumnezeu, în relație cu casa Sa, este în întregime guvernamentală și se aplică timpului prezent. Ea are referire la credincioși, pentru că apostolul nu are în vedere decât „pietrele vii”. Un serios exemplu al acestor căi guvernamentale ne este dat în cazul adunării din Corint. Din cauza purtării desfrânate a unora, Dumnezeu a trebuit să aplice pedeapsa; de aceea citim: „De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm” (1 Corinteni 11:30).

Mai mult, dacă Dumnezeu nu-i cruță pe ai Săi, „care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” Dacă cel drept este mântuit cu greu, trecând prin încercările, împotrivirile și pericolele acestei lumi, pentru a fi introdus în glorie, care va fi soarta celui neevlavios și păcătos?

Versetul 19. Dacă cel credincios trebuie să umble pe o cărare presărată cu atâtea greutate, pericole și împotrivire, este clar că nu va putea niciodată, prin puterile lui, să străbată în siguranță pustiul acestei lumi. Numai puterea lui Dumnezeu îl poate sprijini. De am putea să ajungem toți la această concluzie, iar în prezența suferinței, oricare ar fi forma pe care o îmbracă ea, să Îi încredințăm Lui sufletele noastre. Dar să nu uităm să facem „ce este bine”, chiar dacă aceasta implică suferințe; căci numai făcând binele vom avea încredere să ne abandonăm cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Aici este vorba de felul cum suntem protejați în această lume, de aceea ne adresăm lui Dumnezeu ca unui credincios Creator, Cel care este „Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor” (1 Timotei 4:10).

9.Cercul creștin (Cap.5:1-7)

Apostolul se întoarce din nou către cercul creștin, cu îndemnuri speciale pentru două categorii de persoane, bătrânii și tinerii. Faptul că li se adresează tinerilor arată clar că folosește termenul „bătrâni” nu în sens oficial, ci ca pe un termen ce-i caracteriza pe cei care, prin vârsta și experiența lor, erau frați mai în vârstă.

Versetele 1-3. Petru însuși era un bătrân, și mai mult, avea însemnele unui apostol, fiindcă fusese martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al gloriei care urmează să fie descoperită (Fapte 1:21,22). El poate deci să ne îndemne, având experiența unui bătrân combinată cu autoritatea unui apostol.

Bătrânii sunt îndemnați să păstorească turma lui Dumnezeu. A păstori implică mai mult decât a hrăni; este vorba de a conduce și a da din belșug toate îngrijirile necesare oilor. Gândirea Domnului este în mod clar ca ai Săi să fie vizitați și îngrijiți. Când era pe pământ, era plin de milă văzând starea nenorocită a poporului Său pământesc, fiindcă „necăjite și risipite *ca niște oi fără păstor*” (Matei 9:36). Cât de puțin se manifestă astăzi aceste îngrijiri pastorale, lucru care este dovada stării joase și nenorocite a poporului lui Dumnezeu!

„Turma lui Dumnezeu” este cea care trebuie păstorită. Scriptura nu autorizează nicidecum pe un bătrân să vorbească despre copii ai lui Dumnezeu ca despre turma *lui*. Ce privilegiu pentru un frate bătrân de a putea, într-o mică măsură, să aibă grijă de turma *lui Dumnezeu!* Dar ce grav este să abuzezi de acest privilegiu, și în loc de a păstori turma, să te servești de ea pentru scopuri egoiste. Îndemnurile implică posibilitatea de a exercita supravegherea din constrângere, pentru un câștig rușinos, sau într-un spirit dominator, ca și cum ar fi vorba de propriile noastre bunuri. De aceea bătrânii sunt îndemnați să exercite acest privilegiu de bunăvoie, fiind mai degrabă modele pentru turmă, decât stăpâni ai ei.

Apostolul pune înaintea bătrânilor chiar cuvintele pe care i le adresase Domnul, când îi zisese: „Păstorește oile Mele” (Ioan 21:16). Pe de altă parte, aceste cuvinte fuseseră rostite chiar în momentul în care Petru fusese făcut să înțeleagă propria sa slăbiciune și dependența lui totală de Domnul. Cineva a remarcat: „În momentul în care l-a convins de totala sa incapacitate, Domnul i-a încredințat ce avea mai scump”. Este evident că cel care caută să supravegheze turma pentru un câștig sau în spirit de dominație, nu și-a învățat niciodată propria nimicnicie. Numai când experiența ne-a învățat propria noastră slăbiciune, și deci nevoia noastră de a depinde de Domnul, putem cu adevărat să fim supraveghetori ai altora. Vârsta și experiența sunt necesare pentru a supraveghea turma lui Dumnezeu. Moise a trebuit să petreacă patruzeci de ani în pustiu ca să cunoască slăbiciunea sa și măreția lui Dumnezeu, înainte de a fi trimis, la vârsta de optzeci de ani, pentru a păstori poporul lui Dumnezeu.

Versetul 4. Pentru a-i încuraja pe toți cei care se angajează în această slujire binecuvântată, apostolul spune că credințioșii va fi răsplătită. Este o slujire care probabil nu va pune în evidență slujitorul aici jos, și care adesea va fi puțin apreciată de copiii lui Dumnezeu, dar va fi răsplătită prin „cununa, care nu se veștejește, a gloriei”, când Maimarelele Păstor Se va arăta. Apostolul a vorbit de „patimile lui Hristos” și de gloria care se va arăta, de aceea lasă să se înțeleagă că spiritul de sacrificiu, cu măsura de suferință pe care supravegherea turmei le antrenează neapărat, vor fi răsplătite printr-o cunună a gloriei. Alte pasaje vorbesc de o cunună a dreptății, ca răspuns la o umblare în dreptate practică, dar „gloria” este întotdeauna prezentată ca rezultatul suferințelor și al renunțării de sine.

Versetele 5,6. Tinerii sunt chemați să fie supuși față de bătrâni, și toți să fie încinși cu smerenie unii față de alții. Lucrarea mândriei, care ne-ar împinge să ne înălțăm și să căutăm un loc de întâietate printre copiii lui Dumnezeu, distruge adevărata comuniune în cercul creștin. Tolerarea mândriei duce la certuri și la diviziune, pe când smerenia îi unește pe sfinți. Smerenia îi ferește pe frații mai în vârstă să domnească peste turma lui Dumnezeu și îi menține pe cei mai tineri în supunere față de cei bătrâni.

Cel mândru se va găsi negreșit mustrat în căile guvernamentale ale lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu stă împotriva celor mândri. Luând un loc modest, cei smeriți vor simți ajutorul harului lui Dumnezeu. Cărnii îi place să iasă în evidență și să caute un loc proeminent. Pe când, dacă ne smerim sub mâna puternică a lui Dumnezeu, El ne va înălța la timpul potrivit.

Versetul 7. În cercul creștin, Dumnezeu dorește să fim eliberați de îngrijorări. Aceasta nu va fi posibil decât dacă aruncăm asupra lui toată îngrijorarea noastră, în conștiința binecuvântată că El îngrijește de noi. Putem să greșim în purtarea de grijă pastorală unii față de ceilalți, dar îndurările lui Dumnezeu nu se sfârșesc; „ele sunt noi în fiecare dimineață” (Plângeri 3:22,23). Dacă păstorii eșuează și oile se simt neglijate, și unii și ceilalți trebuie să-și găsească mângâierea în aceste cuvinte: „El îngrijește de voi”.

10.Suferind împotrivirea diavolului (v.8-14)

Versetele 8,9. Apostolul abordează o ultimă formă de suferință: cea care se datorează împotrivirii diavolului. El este vrăjmașul și calomniatorul poporului lui Dumnezeu, dar „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului”. Deși puterea diavolului a fost anulată la cruce, el însuși nu a fost încă aruncat în iazul de foc. Ca un leu care dă târcoale și răcnește, el continuă să cutreiere pământul și să se plimbe pe el (Iov 1:7; 2:2). Ca întotdeauna, scopul său este să distrugă. Cu privire la copiii lui Dumnezeu, prin eforturile lui încearcă să distrugă credința lor în Dumnezeu. Petru putea vorbi din experiență, pentru că a fost un moment când Satan a vrut să-l cearnă. I-a fost îngăduit într-adevăr să-l cearnă pe Petru ca pe grâu, dar nu i-a putut atinge credința, pentru că Domnul zisese: „M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta” (Luca 22:32). Acum Petru le poate spune altora că secretul pentru a se împotrivi lui Satan stă în faptul de a rămâne „tari în credință”.

Această împotrivire a diavolului nu este ieșită din comun, nici limitată la credincioșii dintre iudei. Sub o formă sau alta, toți copiii lui Dumnezeu sunt expuși acestui gen de suferințe atâta timp cât sunt „în lume”.

Versetele 10,11. Oricare ar fi împotrivirea diavolului, Îl avem pe „Dumnezeul oricărui har” pentru a ne susține, iar „gloria Lui eternă” este înaintea noastră. Diavolul se poate împotrivi, dar harul ne-a chemat la glorie prin Isus Hristos, și nici o putere a lui Satan nu poate contracara chemarea lui Dumnezeu. Harul va duce negreșit la glorie, chiar dacă, acum, se poate să avem de suferit pentru „puțin timp”.

Prin împotrivirea lui, diavolul poate căuta să distrugă credința sfinților. Dar, ca și în cazul lui Petru, Dumnezeu se folosește de atacurile lui Satan pentru a-i face pe ai Săi desăvârșiți, pentru a-i întemeia în credință, a-i întări și a-i face neclintiți. Astfel eforturile sale sunt nu numai zădărnice, ci sunt folosite pentru binecuvântarea credinciosului și pentru gloria lui Dumnezeu. „Lui fie gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin”.

De-a lungul epistolei, apostolul prezintă gloria ca fiind rezultatul suferințelor, oricare ar fi forma pe care o îmbracă acestea. În capitolul 1, suferințele rezultând din încercări îngăduite de Dumnezeu vor primi răspuns în glorie (1:7); în capitolul 2, suferințele datorită conștiinței față de Dumnezeu sunt legate de glorie (2:19,20); în capitolul 4, suferințele pentru Numele lui Hristos își vor primi răsplata în ziua gloriei (4:13,14); și în ultimul capitol, suferințele cauzate de împotrivirea diavolului nu fac decât să-l întărească pe copilul lui Dumnezeu în vederea gloriei eterne.

Versetele 12,13. În încheiere, apostolul ne amintește că scopul pentru care a scris această scurtă epistolă este de a da mărturie despre adevăratul har al lui Dumnezeu în care sunt credincioșii. Aparent, apostolul nu-l cunoaște bine pe Silvan, aducătorul scrisorii. Îl recomandă totuși cu aceste cuvinte: „fratele credincios”. Apostolul scrie din Babilon și transmite salutările unei surori binecunoscute.

Versetul 14. Epistola se termină cu un ultim apel ca dragostea să caracterizeze cercul creștin și cu dorința ca pacea să domnească în mijlocul lor.